

Zpravodaj Klubu čtenářů Bohumila Hrabala

N Y M B U R S K Ý

PÁBITEL

číslo 36

Na Sněženkách se diváci dobře bavili

Divadelní spolek Hálek se přihlásil k Bohumilu Hrabalovi u příležitosti 150. výročí svého založení uvedením inscenace Slavnosti sněženek.

Ve středu 7. května ožil ve zcela zaplněném Hálkově městském divadle v premiéře poetický příběh svérázných lidí z lesního městečka Kersko, v němž si členové dvou mysliveckých společností osobují právo na zastřeleného divočáka, aby jejich spor nakonec vyvrcholil na „neutrální půdě“ v restauraci Hájenka společnou hostinou.

Mladý režisér Vít Špinka si na svá bedra nakladl velmi těžký úkol - inscenovat „Slavnosti“ podle filmového scénáře. Tím se vystavil nekompromisnímu diváckému srovnávání s legendárním filmem Jiřího Menzela. Lze ale s uspokojením říci, že z něho vyšel se ctí. Až na dvě tři pasáže, které by snesly drobné škrty, se příběh odvíjí svěžím tempem, s použitím divadelních prostředků, dramatických zkratk a vtipných gagů. Například scénu „to je dost, žes nás taky jednou vyvez!“ vyřešil režisér pro jeviště s vtipem - pan Franc veze svoji věčně nespokojenou manželku na dvoukolové ruční káře.

Dokončení na str. 2

Stanislav Kubín v roli „mistra“ Karla (vpravo) a Jiří Bohata v roli Trnky.

Dokončení ze str. 1

Do původního scénáře si režisér dopsal postavu samotného Bogana Hrabala, který v roli vypravěče uvede příběh a poté do něj vstupuje ve zlomových okamžicích, aby navodil situaci. Herecky velmi dobře si s ní poradil Zdeněk Válek, ovšem až na několiký výpadek textu, pro který si musel dojít k nápovědě až do portálu. Diváci to ale vzali jako hezký divadelní folklór a dokonce Zdeňkovi upřímně zatleskali.

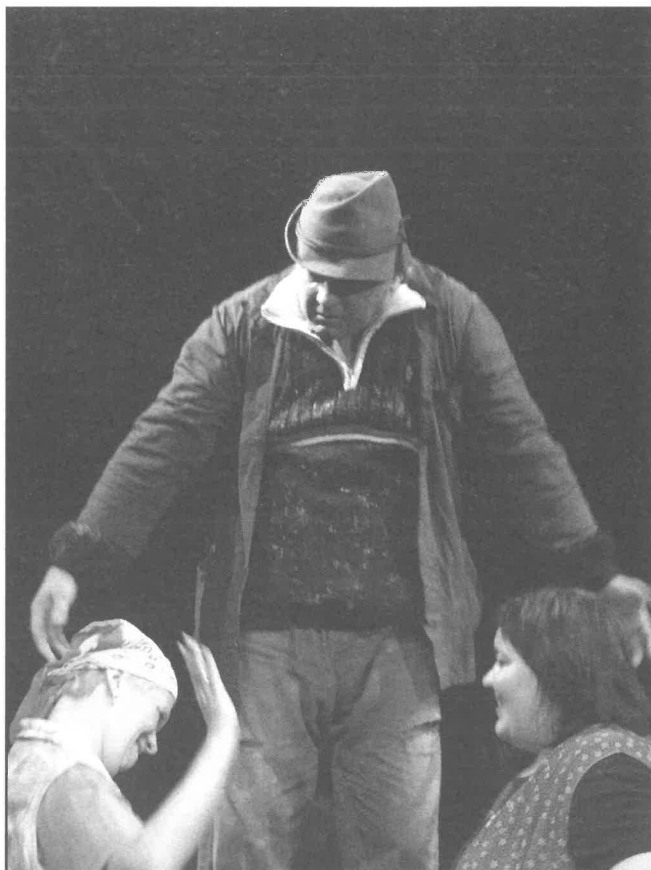
Naprostu jasně herecky zazářil Tomáš Březina v roli Leliho - hrál ho s lehkostí a přirozeností, která mu byla ostatně vlastní i v předešlých divadelních rolích. Další skvělé výkony odvedli Milan Kubát v roli pana France a jeho ukřičená manželka Dana Vaničková, po jejímž výkonu si ne jeden z diváků řekl, že by ji doma mít

nechtěl, Petr Bendl v roli akademického malíře Junka, jenž rezolutně odmítá spravovat prdelky gypsovým andílkům, Jana Štychová ve dvojroli prodavačky a Leliho družky a Iva Špinková a Jiří Vetešník jako Hostinská a Hostinský z Hájenky. Rovněž ostatní figurky z Kerska: Eva Válková - mladá Francová, Jakub Marvan - Drogista, Radim Keith v dvojroli Heinrich a Janeček, Iva Lucie Špinková - Francova vnučka, Jaroslav Šturma - Myslivec, Pavel Procházka - Příslušník VB, Ladislav Habart - Myslivec, Věra Dittrichová - ve dvojroli Sousedky a paní Karlové, Jiří Bohata jako Trnka, Petra Štychová v roli Učitelky, Václav Štych jako Zahrádkář a Myslivec, byly podány přesvědčivě, a to včetně skupinky dětí (M. Otta, W. Jeníková, K. Walterová a M. Kučera). Naprostu bezkonkurenčně si

ale vychutnal svoji roličku „mistra“ Karla, který myslivcům sežere při uzení salámy, Standa Kubín, který se po letech vrátil na divadelní prkna. Dokonale vystihl povahu své postavy a vytvořil komickou karikaturu jak verbálně, tak výrazem a nonverbálními prostředky.

Závěrečná scéna, v níž pan Leli umírá, když veze kamarádům do Hájenky půlnoční dršťkovou polévku, je vytvořena s citem - mnohá divačka zamáčkne slzu, ale publikum neodchází domů se smutkem a nostalgií. Naopak - všichni se velmi dobře bavili.

Nymburští divadelníci, věrní stopadesátileté tradici svého spolku, se ctí a velmi nadějně vykoučili do dalších let své činnosti. K tomu nezbyvá nežli jim popřát Zlomte vaz!
Honza Řehounek

Hrabalovské „pábení“ v Háľkově divadle

Milan Čejka, Libice nad Cidlinou:

Klub čtenářů Bohumila Hrabala při Městské knihovně v Nymburce uspořádal v sobotu 28. listopadu 2009 svoje podzimní setkání. Na tradiční sraz, který se tentokrát konal v Háľkově městském divadle, dorazili příznivci díla známého autora ze všech koutů České republiky.

V odpoledním programu nabídli nymburští ochotníci účastníkům akce dramatickou koláž dvou známých Hrabalových předloh. Přímo ve foyeru divadla se v rychlém sledu za sebou střídaly ukázky ze slavných Ostře sledovaných vlaků a scény z románu Obsluhoval jsem anglického krále. Objevily se i dramatizované výňatky z povídkové knihy Slavnosti sněženek. Nechyběly slavné „hrabalovské“ scény, za všechny lze uvést výprask Maryšky šlahounek od hustilky na jízdní kolo.

Dramatické scény byly doplněny čtením z Hrabalových povídek a novel. Do děje se ovšem aktivně a s úspěchem zapojovali v drobných epizodách i někteří diváci. Divadelní pořad režijně a dramaturgicky připravil Adolf Toman. Nutno s politováním konstatovat, že nymburská veřejnost neprojevila o tento program větší zájem.

Vratislav Šrámek, Česká Lípa:

Navštívil jsem v sobotu 28. listopadu vestibul Háľkova divadla. Hezké prostředí,

hezké herecké vystoupení. Díky organizátorům, díky hercům nymburského divadelního spolku. Těším se na setkání příští rok.

Ostře sledovaná Polná již popáté

Od 30. října do 1. listopadu se uskutečnil již pátý ročník divadelní přehlídky Ostře sledovaná Hrabalova Polná. Divadlo Duha a město Polná nezapomínají na to, že Bohumil Hrabal tady u nich žil a na zdejší ochotnickém divadle vstoupil jako čtyřletý se svými rodiči na prkna, která znamenají svět.

Na celkové festivalové dění dohlížel Hrabalův strýc Pepin, jenž se stal maskotem přehlídky.

V pátek začal program přehlídky premiérou dětského muzikálu Ať žijí duchové v podání dětského pěveckého sboru Modrásek při Základní škole Polná a členů divadla Duha Polná. Ve večerním představení vystoupil divadelní soubor Zdrhovadlo z Klášterce nad Ohří s dramatizací prózy Bohumila Hrabala Příliš hlučná samota. Autorskou adaptaci vrcholného díla moderní české literatury připravil a režie se ujal Václav Polda. V jediné roli pracovníka Sběrných surovin v Libni, bývalého vzpěrače, skokana o tyči a ragbisty Jindřicha Peukerta zvaného Hant'a se představil Jan Milota. Poté si čestný host festivalu herec Josef Somr povídal s diváky o filmových setkáních s Bohumilem Hrabalem. V sobotu pokračoval festival pohádkou pro rodiče s dětmi O perníkové chaloupce domácího souboru Duha, hráli Jitka Smejkalová a Petr Vaněk. Odpoledne uvedlo divadlo Luna Stochov hru Jean-Clauda Danauda nazvanou Ach, ta něha našich dam.

Večer zahrálo divadlo SemTamFór Slavičín Orgasmus bez předsudků.

V neděli dopoledne uvedli domácí v repríze svůj muzikál Ať žijí duchové a odpoledne uzavřel program přehlídky divadelní soubor Eduarda Vojana Brněnice vynikající inscenací ze zlatého fondu klasické divadelní dramatiky Maryška bratří Mrštíků.

Václav Franc - Nová Paka:

Zvláštní kocour Ferda

Přejeli nám kocoura, byl rezavý a jmenoval se Žofka. To netradiční jméno získal tak, že nám jej soused věnoval jako kočičku, ale z malé kočičí slečny Žofky se časem vyklubal kocouří kluk. Jenže jeho kočičí zálety skončily tragicky. Udělal jsem mu v rohu zahrady hroboček a dodnes na něj vzpomínáme.

Doma jsem uklidil všechny kočičí misky, hračky z králíčiny a vůbec všechno, co by nám mohlo Žofku připomínat. Trochu jsme si s manželkou pobřečeli a moje žena prohlásila, že již nikdy žádného živého tvora do domu nechce.

Jenže ... odpoledne se u nás zastavil kamarád Ivan, můj dvorní ilustrátor knížek a dlouholetý spolupracovník.

„Představte si, co se mi stalo. Jedu vám autem a přišla na mě taková menší krize. Večer jsem byl dlouho vzhůru, dodělával jsem ty obrázky, a tak zastavím, že si trochu protáhnu kosti. Na odpočívadle nebylo ani živáčka a na jednou u odpadkového koše mňouká tehle mourovatej přízrak. Bylo mi ho líto, asi ho tam někdo vyhodil z auta a ujel, aby se ho zbavil. Rozdrobil jsem mu housku a otevřel zadní dveře auta. Na housku se vrhnul jako by to byla nějaká lahůdka. Potom chvíli šmejdil kolem, jestli nenajde ještě něco z snědku. Když nenašel, hupsnul do auta, na zadním sedadle se stočil do klubíčka a usnul.“

Ivan začal vydávat tašku se slíbenými obrázky a já viděl, jak se mourovatý kocourek dobývá ven z auta. Přední packy měl na skle a hlasitě se dožadoval pozornosti.

Ivan otevřel dveře a kocourek si to zamířil přímo na naši zahradu, přeběhl pár schodů a pootvěřenými dveřmi zmizel v domě, jako kdyby tam bydlel odjakživa.

„Nechal bych si ho, ale ten náš vlčák by ho asi nevstál. Neviš o někom, kdo by ...“

„Nám kočku přejeli, ale žena řekla, že už nikdy do baráku nechce nic živýho.“

Vešli jsme s Ivanem k nám do pokoje, manželka držela kocourka v náručí a hladila ho se slovy: „Ty kuliferdo jeden!“

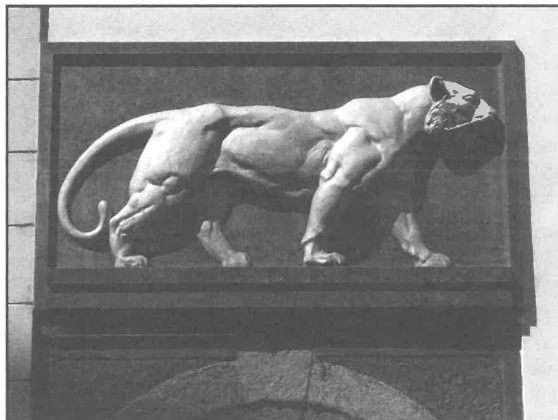
A tak u nás, ne kuliferda, ale Ferda zůstal. Rychle si zvykl na naši péči, pravidelné krmení, teplo křesílka a řádění po zahradě, broušení drápků na strozech, ale především na naší rohožce, kterou zázračně rychle rozcupoval na kousky.

Ferda našel druhý domov, rád se mnou trávil čas, když jsem psal na počítači svoje povídky, novely či romány. Dokonce jsem měl pocit, že si se mnou čte na obrazovce monitoru nové texty a spokojeně přede. Spokojeně mhouřil očka, když jsem mu předčítal ukázky z nové literární tvorby.

S manželkou se už tolik nepřátelil, zvláště když psala svoje překlady či nějakou jinou vědeckou práci. Zato vydržel dlouhé hodiny sedět na okně a pozorovat cvrkot na dvorku či zahradě.

Občas se i toulal. Myslel jsem si, že běhá za kočkami jako většina kocourů, když na ně přijdou kočičí touhy. Dokonce jsme si mysleli, že se ztratil a nenajde cestu domů, když jsem jej náhodou uviděl na nádraží, kde mi výpravčí Pepa vyprávěl, jak s ním rád pozoruje mašiny, nechá se krmit a spokojeně vrní v teple kanceláře výpravčího.

Byl to zkrátka společenský kocour, myslím si, že kdybych ho vzal do hospody, určitě by tam poslouchal všechny ty diskuse

chlapů o ženských, politice či sportu. Vzpomněl jsem si na Jamese Heriotta a jeho veterinářské příběhy, kde v jedné knize autor popisuje příběh kocoura, který pravidelně chodil na přednášky do města.

Po nedělním obědě, když jsem si rozdělal pivo, Ferda divně koukal na svou misku s mlékem či vodou. Dokonce jsem ho podezřívá, že by si dal raději pivo.

I manželka si toho všimla, když řekla: „Ten kocour je nějaký zvláštní! Tuhle jsem ho pozorovala, jak sedí před knihovnou, jako by si četl hřbety knih a spokojeně vrněl!“

Zasmáli jsme se tomu, když jsem řekl, že bude asi z nějakého vznešeného rodu, asi nějaký hrabě či baron Skočdopole.

Zkrátka a dobře, věděli jsme, že Ferda není jen tak obyčejný kocour. Třeba se narodil nějaké šlechtice, jako levoboček, ta ho pohodila a on má v sobě modrou krev a chová se podle Gutha - Jarkovského.

Jednou v sobotu, dokončoval jsem právě korektury nové knihy. Přiznám se, že nejraději piší nové věci. Takové ty opravy a úpravy mnohokrát přežvýkaného textu, to není zrovna můj šálek kávy. Člověk letí po textu a nevidí, co by vidět měl. Aby mi šla práce lépe od ruky, otevřel jsem si pivo. A když jsem práci dokončil, tak ještě několik dalších na oslavu úspěšně dokončené nové knihy. Pustil jsem si televizi a relaxoval, stejně jako Ferda, který se rozvaloval v křesílku. Už ani přesně nevím, co zrovna dávali, ale podle hlášky strýce Pepina, respektive Jaromíra Hanzlíka: „Nudíte se, kupte si medvídku mývala!“ jsem poznal, že to jsou Hrabalovy Postřižiny. Ten film jsem

viděl nejméně desetkrát. Vzal jsem Ferdu na klín a parafrázoval: „Nudíte se, pořídte si kocourka Ferdu!“ Hladil jsem našeho chlupáče, který spokojeně vrněl.

Unavený jsem zíral na televizi, otvíral další piva. Manželka byla na školení překladatelů, takže mně nebude nic vyčítat. Byl jsem slameným vdovcem se vším všudy. Nakonec jsem si otevřel i becherovku, vždyť každá dobře vykonaná práce se má zapít.

Skončily Postřižiny, Ferda seskočil a otíral se mně kolem nohou. Jako by byl fascinován, hleděl na láhev piva.

„Ty by sis dal snad pivo?“ napadlo mě, při jeho prosebném pohledu. „Ale to není nic pro tebe.“

Chtěl jsem mu do misky nalít trochu mléka, ale Ferda nesouhlasně mňoukal. Nevím, co mě to napadlo, nakonec těch piv jsem měl v sobě nepočítaně a navíc ty panáky becherovky.

Nalil jsem Ferdovi do misky pivo, sobě potom dalšího panáka becherovky.

Ferda šel k misce, čichl si a začal pít, co pít, přimo chlemstat svým červeným jazyčkem pivo.

Říkal jsem mu: „Tobě bude špatně?!“

A on, najednou, byl jsem sice opilý, ale zcela zřetelně jsem slyšel, jak mi lidskou řečí povídá: „U Zlatého tygra jsem jich zvládnul a nikdy mi nebylo zle!“

Spím nebo bdím? Štípnul jsem se do ruky a snažil jsem se rychle vystřízlivět. Jsem už úplně namol. Jenže kocour pokračoval: „Tos to ještě nepoznal? Co seš za spisovatele? Jsem převtělený Bohumil Hrabal a nalej další pivo!“

Vypil ještě asi dvě, pak se postavil u dveří, že si potřebuje odskočit. Ale ještě u dveří stačil říct: „Jo a za to, že ses mě ujal, staráš se o mě, dáváš mi pivo, tak ti odkazuju svoje autorský práva na všechny knihy!“

Rozesmál jsem se a v opilosti dodal: „Dobrou noc, mistře!“ a otevřel dveře na zahradu.

A pro sebe jsem si ještě dodal: „Nudíte se, pořídte si mluvícího kocoura!“

Ráno bylo kruté. Bolela mě hlava. Jak jsem otevřel oči, vzpomněl jsem si na sen o mluvícím kocourovi. Nebo to nebyl sen?

„Blbost! Buď jsem byl ožralej nebo se mi něco zdálo! Copak může kocour mluvit? A ještě k tomu se vydávat za převtěleného Bohumila Hrabala? To asi ty Postřižiny!“

V tu chvíli zazvonil telefon. Že by mě kontrolovala manželka?

„Prosím.“

„Tady Ivan, ahoj, chtěl jsem se jen zeptat, jestli už máš ty korektury?“

„Jo, večera večer jsem to dodělal a trochu to i oslavil. Ale mám ...,“ chtěl jsem kamarádovi vyprávět onu peripetii s kocourem,

ale pak jsem se zarazil. Copak by mně věřil? Ještě by si ze mě dělal srandu, všude tuhle prapodivnou historku s mou opicí by dával k lepšímu.

„No co je?“ vycítil Ivan, že něco není v pořádku.

„Ale nic, jen jsem se chtěl zeptat, Ivane, kdes našel toho zázračného kocoura?“

„Kde bych ho našel, prostě na odpočívadle u cesty, asi ho tam někdo ...“

„Vyhodil, já vím, ale v kterém místě?“

„No kde? Je to tam v takovém lese, někde v Kersku!“

„V Kersku? Tak to bude asi fakt pravda,“ řekl jsem a Ivan žádal vysvětlení. „Já

ti to někdy vysvětlím, to by bylo na delší povídání. Heleď se, texty posílám meilem a sejdem se v úterý, jak jsme byli domluvený.“ A rychle jsem zavěsil, abych nemusel čelit další spršce otázek.

Tak v Kersku! Otevřel jsem dveře do zahrady a zavolal obvyklé „či či“. Nic. Chvilí jsem chodil po zahradě, až jsem si všimnul, že na záhonku zbaveném úrody, připraveném k rytí, je nějaká čmáranina. Chvilí mi trvalo, než jsem přišel na to, že to jsou písmena dávající dohromady slova. To víte, bylo to špatně čitelné, protože škrábal jako kocour: NA OBĚD PŘIJDU POZDĚJI. BOHOUŠ.

Podíval jsem se na hodinky. Do poledne chybělo jen pár minut. Zkusil jsem zavolat ještě jednou „či či“. Pak dokonce: „Ferdo! Ferdíku!“ Nic.

Až pak mě napadlo: „Bohouši! Bohouši!“

Přískoky se hnál z rohu zahrady po chodníčku k domu, proklouzl pootevřenými dveřmi do chodby. Čekal na mě u ledničky.

Vytáhl jsem jedno vychlazené a nalil plnou misku.

Ferda, vlastně teď už Bohouš, se napil. Pěna mu udělala kolem tlamičky pěknou ozdobu. Olízl se a zcela nahlas a zřetelně, tentokrát jsem nebyl opilý, řekl: „Díky! Ale příště kup postřižinský!“

U TŘÍ HRABALOVÝCH KOČEK

Ve čtvrtek 3. prosince 2009 bylo na nymburském Zálábí slavnostně odhaleno Hrabalovo posezení U Tří koček, které je umístěno na začátku Hrabalovy cyklostezky, která vede z Nymburka do Kerska.

Unavený turista může posedět na lavičkách u masivního stolu ozdobeného třemi plastikami koček. Jako bonus je možné při troše pozornosti zahlédnout i myšku. Autorem objektu je nymburský sochař Michal Jára.

Posezení bylo pokřtěno novým druhem nymburského piva, které nese jméno Něžný barbar. Křtu se ujal starosta města Ladislav

Kutík, spolu s ředitelem „Postřižinského“ pivovaru ing. Pavlem Benákem a sládkem pivovaru Bohumilem Valentou. Celou akci slovem provázel ing. Jiří Černý, vedoucí odboru školství, kultury a památkové péče

městského úřadu, který je také zároveň autorem námětu.

Nainstalovanou informativní cedulku graficky odhalila Jaroslava Kolářová. Slavnostní odhalení hudebně doprovodila kapela Flexiband.

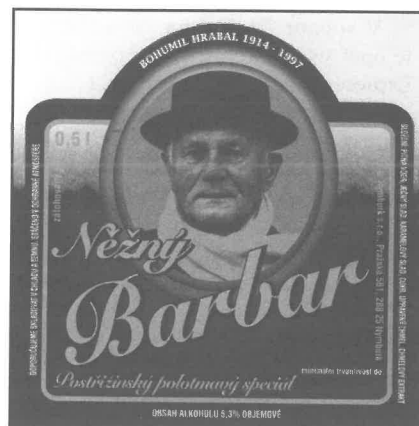
Že je posezení pěkně zpracováno, dokazuje i smutný fakt, že se nějaký vandal už pokusil jednu z koček odříznout...

Něžný barbar

Před Vánoci minulého roku poslal Nymburský pivovar další „postřižinské“ pivo, tentokrát však jeho název nevychází z Postřižin, ale z dalšího Hrabalova titulu - Něžný barbar.

„Něžný barbar je poctivý, klasickou technologií vyrobený, polotmavý speciál, který je zárukou mimořádného prožitku z napití a každý den promění ve sváteční okamžik. Přídavkem speciálního sladu získává příjemný karamelový nádech a sytou jantarovou barvu. Tradiční technologie a prvotřídní suroviny dávají pivo plnou chuť a vznešenou sametovou hořkost. Díky pečlivě kontrolovanému kvašení v otevřených kádích a dlouhé době dokvášení v ležáckých tancích je pivo velice dobře pitelné a chuťově vyvážené. Počáteční nasládlá chlebná chuť postupně přechází k jemné hořkosti u kořene jazyka a vybízí k dalšímu napití,“ uvádí sládek pivovaru.

Fotografie Jan Ritter

Hrabalovské novinky

• Mladá fronta vydala ve své hrabalovské edici další titul: Inzerát na dům, ve kterém už nechci bydlet.

Komponovaná povídková sbírka, která je vrcholem prvního publikačního období Bohumila Hrabala. Každý ze sedmi textů této knihy vznikl úporným přepracováním starších znění, do prozaické podoby jsou tu převedeny i rozsáhlé eposy i drobnější lyrické básně, celek je pak rámován autobiografickou postavou se symbolickým jménem Kafka.

• Nakladatelství Radioservis vydal CD Perličky Bohumila Hrabala.

„Po Příbězích Petra Šabacha, kterými Centrum Paraple a vydavatelství Radioservis zahájily edici čtení z české prózy, jsme sáhli po povídkách Bohumila Hrabala. Mímoходом, víte, že se tento autor pomalu, ale jistě stává ve světě největším a nejznámějším českým spisovatelem? Tak teď to víte. Hrabal je jedinečný. Tím, jak psal, i tím, o čem psal. Byl fascinován tajemstvím a skrytou krásou nehezkych míst, všedních věcí a malých lidských osudů. Přes svůj psa-

ci stroj horečně hledal způsob, jak přenést své okouzlení na nás. Podroboval při tom češtinu zatěžkávacím zkouškám, zda je tohoto přenosu schopna. Jsem přesvědčen, že ji prověřil dokonale, a nezavidím překladatelům do jiných jazyků jejich těžký úkol. Povídka je dobrý literární útvar. Svou krátkostí nutí autora k hutnosti. Slovo v povídce jako by mělo větší specifickou váhu než v románu. Byl bych rád, kdybyste si na Hrabalových slovech pochutnali stejně jako herci, kteří je pronášejí. Přiblížili jsme jednu lahůdku: povídku, kterou čte sám Bohumil Hrabal. Když k tomu všemu ještě dodám, že veškerý výtěžek z prodeje tohoto CD jde na pomoc vozíčkářům. Můžu vám spolu s jednou Hrabalovou postavou už jen říci: „Nekupte to...“ napsal Zdeněk Svěrák.

Na CD uslyšíte: U zeleného stromu (z knihy Perlička na dně) - čte Jiří Menzel / Dáma s kaméliemi (z knihy Pábitel) - čte Viktor Preiss / Kopretina (z knihy Pábitel) - čte Zdeněk Svěrák / Křtiny 1947 (z knihy Perlička na dně) - čte Josef Abrahám / Pábitel (z knihy Pábitel) - čte Bohumil Hrabal.

Kniha o Vladimírkuvi

Nakladatelství Torst vydalo publikaci věnovanou osobnosti, kterou širší veřejnosti ponejprv představil ve svých textech Bohumil Hrabal. Luxusně vypravenou knihu GRAFIK VLADIMÍR BOUDNÍK napsal Boudníkův přítel a kolega z pražského ČKD Vladislav Merhaut, který je určitě největším znalcem Vladimírova života a díla. Na 440 stranách předkládá podrobný životopis svého kamaráda zaměřený především na umělecké směřování tohoto průkopníka nových grafických metod, jehož život předčasně ukončila tragická smrt v prosinci 1968. Text je doplněn mnoha fotografiemi a reprodukcemi pětácti Boudníkových grafik. - tt -

Vladislav Merhaut: *Grafik Vladimír Boudník* ISBN 978-80-7215-382-4, 440 stran, vázané, 777 Kč, nakladatelství Torst, Praha, 2010, www.torst.cz, torst@torst.cz. Navštivte knihkupectví Torst, Ostrovní 17, Praha 1, tel. 224 930 534, 224 930 534, pro studenty prodej knih se slevami.

PIVOVAR SE ČINÍ

Postřižinské pivo - tmavý ležák - získalo 3. místo v soutěži České pivo roku 2009, kterou vyhlásil Český svaz pivovarů a sladoven.

Za Postřižinský tmavý ležák získal nymburský pivovar 3. místo v soutěži Zlatá pivní pečeť Tábor 2010.

V soutěži Potravinářský výrobek roku Středočeského kraje byl mezi vítězi rovněž Pivovar Nymburk. Ocenění a ochrannou známku převzal ředitel pivovaru ing. Pavel Benák z rukou Zdeňka Císaře, ředitele krajské veterinární správy.

Pozvánka na výlet Postřižinským Expresem

V sobotu 29. května 2010 můžete opět vyjet na výlet Postřižinským Expresem, tentokrát směr Jičín. Hudba a občerstvení bude zajištěno ve vlaku i ve stanicích.

Jako již tradičně každý rok, třetí sobotu v červnu - letos 19. června, se koná Den otevřených dveří v Pivovaru Nymburk.

Malíř Polabí v Lesním ateliéru

Jiří Škopek, ač žije v Jaroměři, zůstal srdcem věrný svému rodnému Polabí. Je to poznat na jeho tvorbě, neboť v ní se sem neustále vrací.

Narodil se v roce 1933 ve Velimi. Vystudoval Střední umělecko - průmyslovou školu sklářskou v Železném Brodě a VŠUP v Praze. Byl dělníkem, výtvarníkem Muzea Boženy Němcové v České Skalici, učitelem v Lidové škole umění v Jaroměři. Od roku 1982 je výtvarníkem na volné noze.

V malířské tvorbě se inspiruje rodným Polabím, Jičínskem, Podkrkonoším, krajem Boženy Němcové, Aloise Jiráka a bratří Čapků a Vysočinou. Uspořádal ke stovce autorských výstav. Kromě malby a kresby se zabývá volnou a užitkovou grafikou, tvoří exlibris a novoročenky, ilustrace, navrhuje domovní znamení, znaky a prapory měst, knižní vazby, upomínkové předměty a dřevěné hračky. Pracuje s kovem, sklem a keramikou. Vytvořil papírové vystřihovací betlémy, ale také velké betlémy pro náměstí v Novém Městě nad Metují. K jeho nejznámějším dílům patří malované tabule naučné stezky Babiččino údolí, malované okenice a keramika v átriu Barunčí-

ny školy v České Skalici či výtvarné řešení prostoru u pramene Labe v Krkonoších se stylizovanou řekou a znaky měst, jimiž Labe protéká.

Významnou součástí jeho tvorby jsou pohlednice. Namaloval jich několik desítek, mnoho z Polabí. Před časem vytvořil hrabalovskou pohlednici „Muzeum Bohumila Hrabala v Nymburce“, nyní, ve stejném duchu, novou pohlednici „Hrabalovo Kersko“. Bude pokřtěna na slavnosti Hrabalovo Kersko a její účastníci budou mít možnost se s autorem osobně sejit. U této příležitosti bude v Lesním ateliéru Kuba uspořádána umělcova výstava. Představí v ní průřez svojí „polabskou“ tvorbou a předlohy pro pohlednice vydané v průběhu desetiletí nazpět budou prodejné. - řeh -

